आसामायतनेत्राणां सुस्वराणां जनार्द्दन । मनःश्रुतिहरो नादो मनो मोहयतीव मे ।
प्रकीर्णसर्व्वाभरणा रुदन्त्यः शोककर्षिताः । आस्तीर्णशयनोपेता मागध्यः शेरते भुवि ।
कोशलानामधिपतिं राजपुत्रं बृहद्बलं । भर्त्तारं परिवार्य्यैताः पृथक् प्ररुदिताः स्त्रियः । ७१५
अस्य गात्रगतान् बाणान् कार्ष्णिबाहुबलार्प्पितान् । उद्धरन्त्यसुखाविष्टा मूर्च्छमानाः पुनः पुनः ।
आसां सर्व्वानवद्यानामातपेन परिश्रमात् । प्रम्लाननलिनाभानि भान्ति वक्त्राणि माधव ।
द्रोणेन निहताः शूराः शेरते रुचिराङ्गदाः । धृष्टद्युम्नसुताः सर्व्वे शिशवो हेममालिनः ।
रथाग्न्यगारञ्चापार्चिः शरवृष्टिगदेन्धनं । द्रोणमासाद्य निर्द्दग्धाः शलभा इव पावकं
तथैव निहताः शूराः शेरते रुचिराङ्गदाः । द्रोणेनाभिमुखाः सर्व्वे भ्रातरः पञ्च केकयाः । ७२०
तप्तकाञ्चनवर्म्माणस्तालध्वजरथस्रजः । भासयन्ती महीं भासा ज्वलिता इव पावकाः ।
द्रोणेन द्रुपदं सङ्ख्ये पश्य माधव पातितं । महा द्विपमिवारण्ये सिंहेन महता हतं ।
पाञ्चालराज्ञो विमलं पुण्डरीकाच पाण्डुरं । आतपत्रं समाभाति शरदीव निशाकरः ।
एतास्तु द्रुपदं वृद्धं स्नुषा भार्य्याः सुदुःखिताः । दग्ध्वा गच्छन्ति पाञ्चाल्यं राजानमपसव्यतः ।
धृष्टकेतुं महेष्वासं चेदिपुङ्गवमङ्गनाः । द्रोणेन निहतं शूरं हरन्ति हृतचेतसः । ७२५
द्रोणस्तमभिहत्वैष विमर्द्दे मधुसूदन । महेष्वासो हतः शेते नद्याहत इव द्रुमः ।
एष चेदिपतिः शूरो धृष्टकेतुर्म्महारथः । शेते विनिहतः संख्ये हत्वा शत्रून् सहस्रशः ।
विच्छिद्यमानं विहगैस्तं भार्य्याः प्रत्युपस्थिताः । चेदिराजं हृषीकेश सुवेशञ्चारुकुण्डलं ।
दाशार्हपुत्रजं वीरं शयानं सत्यविक्रमं । आरोप्याङ्के रुदन्त्येताश्चेदिराजं वराङ्गनाः ।
अस्य पुत्रं हृषीकेश सुकेशञ्चारुकुण्डलं । द्रोणेन समरे पश्य निकृत्तं बहुधा शरैः । ७३०
पितरं नूनमाजिस्थं युध्यमानं परैः सह । नाजहात् पितरं वीरमद्यापि मधुसूदन ।
एवं ममापि पुत्रस्य पुत्रः पितरमन्वगात् । दुर्य्योधनं महाबाहो लक्ष्मणः परवीरहा ।
विन्दानुविन्दावावन्त्यौ पतितौ पश्य केशव । हिमान्ते पुष्पितौ शालौ मरुता गलिताविव ।
काञ्चनाङ्गदवर्म्माणौ रणे खड्गधनुर्द्धरौ । ऋषभप्रतिरूपाचौ शयानौ विमलस्रजौ ।
अवध्याः पाण्डवाः कृष्ण सर्व्व एव त्वया सह । ये मुक्ता द्रोणभीष्माभ्यां कर्णात् वैकर्त्तनात् कृपात् । ७३५
दुर्य्योधनाद्द्रोणसुतात् सैन्धवाच महारथात् । सोमदत्तादिकर्णाच शूराच कृतवर्म्मणः ।
ये हन्युः शस्त्रवेगेन देवानपि नरर्षभाः । त इमे निहताः सर्व्वे पश्य कालस्य पर्य्ययं ।
नातिभारोऽस्ति दैवस्य ध्रुवं माधव कश्चन । यदिमे निहताः शूराः क्षत्रियाः क्षत्रियर्षभाः ।
तदैव निहताः कृष्ण मम पुत्रास्तरस्विनः । यदैवाकृतकामस्त्वमुपप्लव्यं गतः पुनः ।
शान्तनोश्चैव पुत्रेण प्राज्ञेन विदुरेण च । तदैवोक्ताऽस्मि मा स्नेहं कुरुस्वात्मसुतेष्विति । ७४०
तयोर्न दर्शनं तात मिथ्या भवितुमर्हति । अचिरेणैव पुत्रा मे भस्मीभूता जनार्द्दन ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्त्वा न्यपतद्भूमौ गान्धारी शोकमूर्च्छिता । दुःखोपहतविज्ञाना धैर्य्यमुत्सृज्य भारत ।